

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler sodassa : Mitä *todella* tapahtui?

kirjoittanut A.V. Schaerffenberg

Osa 9

Luku 8: Voitto lännessä

Filosofia johtaa aatteensa voittoon vain, jos se yhdistää aikakautensa ja kansansa rohkeimmat ja tarmokkaimmat ainekset riveihinsä ja asettaa ne taistelevan organisaation kiinteisiin muotoihin."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, osa 2, luku V.

Wehrmachtin joukot olivat siivousoperaatioita Norjassa, kun Hitler-von Mansteinin länsihyökkäys alkoi 10. toukokuuta. Saksan eteneminen Ardennien kautta kiinnosti Hitleriä erityisesti siksi, että se ei kulkenut Alankomaiden läpi. Toisin kuin perinteiset historioitsijat väittävät, hän ei ollut kiinnostunut ulkomaisten kiinteistöjen kartuttamisesta, vaan halusi rajoittaa ja lopettaa konfliktin mahdollisimman pian, jotta se ei pääsisi leviämään. Sotadirektiiveissään, jotka hän antoi jokaiselle länsirintaman Wehrmachtin komentajalle kuukausia ennen vuoden 1940 kampanjan alkua, Führer korosti yhä uudelleen, että puolueettomien maiden

loukkauksia ei sallittaisi. Heti ensimmäisessä sodanjohtodirektiivissään hän totesi, että "Alankomaiden, Belgian, Luxemburgin ja Sveitsin meille antamia puolueettomuusvakuutuksia on noudatettava tarkoin". Toisessa direktiivissään hän määräsi, että "Itämeren suuaukot miinoitetaan loukkaamatta puolueettomia aluevesiä" (38, 41). Myöhemmin hän korosti Kriegsmarinelle: "Kaikkien puolueettomien valtioiden puolueettomuutta on kunnioitettava täysimääräisesti" ("Top Secret, Officer Only, C.-in-C., Navy, Berlin, 4 August 1939"). Nämä ohjeet olivat huippusalaisia sotilaskäskyjä, jotka julkistettiin ensimmäistä kertaa vasta kauan sodan päättymisen jälkeen (vuonna 1964).

Liittoutuneiden komentajat suunnittelivat Belgian miehittämistä kenraali Lord Gortin johtamien brittiläisten retkikuntajoukkojen ja kenraali Fagalden johtamien ranskalaisten XVI armeijakunnan joukkojen kanssa ainakin jo 24. lokakuuta 1939, mikä oli jyrkässä ristiriidassa sen kanssa, että Hitler kunnioitti tunnollisesti puolueettomien valtioiden suvereniteettia taistelujen reuna-alueilla. Niin sanottu Dyle-suunnitelma sai nimensä joen mukaan, jossa Gortin armeija aikoi liittyä Belgian joukkoihin Antwerpenin edustalla. Tämä "henkilökohtainen ja salainen ohje" (Innes, 117) välitettiin Belgian ylimpään päämajaan, jossa sen komentajat hyväksyivät koko sydämostään oman maansa puolueettomuuden rikkomisen. Belgian kuningas Leopold III:n nyökkäyksellä Ranskan ylipäällystä edustanut kenraali Georges "muutti väliaikaisen Dyle-suunnitelman lopulliseksi käskyksi" 14. marraskuuta (ibid.). Kun Hitler sai tietää Belgian petoksesta, hän määräsi välittömästi Wehrmachtinsa valmistautumaan Alankomaiden valtaamiseen ennen kuin ne ehtivät liittyä englantilais-ranskalaisiin armeijoihin. Näiden pienten valtioiden demokraattiset viranomaiset toivoivat hyötyvänsä liittoutuneiden voitosta, erityisesti uusien alueiden helposta anastamisesta Pohjois-Saksan kustannuksella kasvavan väestönsä asuttamiseksi.

Kun Englannin yritys vallata Norja oli epäonnistunut, liittoutuneiden toinen uhka Alankomaiden kautta oli torjuttava yhtä perusteellisesti. Niinpä 10. toukokuuta kello 05.45 - vain kaksi tuntia ennen kuin Britannian ja Ranskan joukot olivat siirtymässä Alankomaihin - Luftwaffen lentokoneet iskivät Belgian lentokentille.

Ylivoimaisesti suurin este Hitlerin hyökkäykselle oli Belgian Eben Emael, maailman tehokkain ja teknisesti kehittynein linnoitus. Sotilaspiireissä sitä pidettiin yleisesti "ylitsepääsemättömänä", eikä se ollut vain Liegen puolustuksen vaan koko läntisen kampanjan avain. Sen olemassaolo oli vakuuttanut lähes kaikki kenraalit - saksalaiset ja liittoutuneet - siitä, että se joko murtuisi tai pysäyttäisi kovimmankin hyökkäyksen, joka sitä vastaan suunnattaisiin. Eben Emaelin hallitseva, maanalainen asema oli saavuttamaton maajoukoille, jotka eivät kyenneet kiertämään linnoitusta, ja sen bunkkerit olivat täysin läpäisemättömiä suurimmillekin ilmapommeille ja jopa raskaille tykistön kranaateille. Se hallitsi täysin Hit-

lerin hyökkäyksen strategista nivelvaihetta Maas-joen ja Albertin kanavan risteyskohdassa. Kanavan sulkuja valvottiin linnakkeessa olevien tarkkailijoiden avulla. Saksan yleisesikunnan strategit olivat vedonneet juuri Belgian linnoituksen olemassaoloon von Mansteinin suunnitelmaa vastaan. Tavanomaiset joukot eivät tosin koskaan päässeet Eben Emaelin ohi.

Jälleen kerran Führer etsi miestä, jonka armeijan ylipäälliköt olivat sysänneet taka-alalle innovatiivisten ideoidensa vuoksi. Kenraali Kurt Student uskoi, että poikkeuksellinen puolustus voitaisiin yllättää mahdollisimman vähin tappioin laskuvarjokoneilla laskeutuvien sotilaiden avulla. Hitler neuvotteli Studentin kanssa, ja he laativat yksityiskohdat aamuyön pimeässä Eben Emaeliin tehtävälle purjelentohyökkäykselle. Suunniteltu hyökkäys oli niin tärkeä, että Führer lykkäsi koko läntisen hyökkäyksen siihen asti, kunnes linnoitus oli vallattu, mistä koko kampanja riippui.

Jäljittelemättömät Ju 52 -lentokoneet, jotka vetivät 39 DFS 230 -lentokonetta, irrottivat puusiipipanoksensa 7 500 metrin korkeudessa ja kääntyivät takaisin Saksan rajalle, jolloin liidokit, joissa kussakin oli kahdeksan raskaasti aseistettua laskuvarjojääkäriä ja räjähdeseasiantuntijoita, saattoivat laskeutua kaikessa hiljaisuudessa Maas-joen ja Albertin kanaalin silloille, kuten Eben Emaeliin. Laskeutuminen sujui moitteettomasti ja täysin puolustajien huomaamatta. Vaikka he olivat täysin yllättyneitä, he taistelivat takaisin erittäin raivokkaasti ja taitavasti. Mutta kun he toipuivat järkytyksestä, joka aiheutui saksalaisten sotilaiden kohtaamisesta voittamattoman linnakkeensa katolla, laskuvarjojääkärit olivat tuhonneet kaksi 120 mm:n tykkiä ja yhdeksän 75 mm:n tykkiä, toisin sanoen koko linnakkeen ylätykistön. Vuorokauden kuluessa 700 eliittisotilaan "valloittamattomaksi" oletettu linnake oli kaatunut 70 laskuvarjojoukolle, jotka menettivät kuusi kaatunutta ja kaksikymmentä haavoittunutta. Tämän maailman mahtavimman linnakkeen kaatumisesta liittoutuneiden puolustukseen jääneen valtavan aukon kautta Wehrmachtin hyökkäys valtasi Belgian.

Samaan aikaan muut purjelentäjäjoukot valtasivat nopeasti Veldwezeltin ja Vroenhavenin sillat, joiden yli saksalaiset joukot rynnäköivät. Hitler, kenraali Student ja hänen laskuvarjojoukkonsa tekivät sotilaallisen ihmeen, jota ei ole ennen nähty; se oli koko kampanjan tärkein yksittäinen operaatio ja yksi sodankäynnin historian suurimmista ja ainutlaatuisimmista voitoista. *The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (s. 141, Vol. I) sanoo: "Adolf Hitlerin mielikuvitusta ei ollut otettu huomioon, sillä hän oli henkilökohtaisesti osallistunut Albertin kanavan siltojen yllätysvaltauksen suunnitteluun, huolimatta O.K.W:n epäilyksistä."

Vain viikossa brittien ja ranskalaisten armeijat ajettiin pois Belgiasta. Eben Emaelin yllättävä antautuminen yllätti liittoutuneiden armeijat täysin, ja ne vetäytyivät

taaksepäin toisen haavoittumattomana pitämänsä linnoituksen - Maginot-linjan - taakse. Sama ensimmäisen maailmansodan aikainen mentaliteetti, joka hallitsi Saksan yleisesikuntaa, teki ranskalaisesta strategiasta kivettyneen. Mutta Führer katsoi vanhentuneita konventioita pidemmälle. Hänen von Mansteinin kanssa laatimansa suunnitelman mukaan Luftwaffe pyyhkäisi vihollisen lentokoneet taivaalta samalla, kun liittoutuneiden maavoimat pommittivat panssarijoukkoja, joita panssarijoukot samanaikaisesti raatelivat, sitten liikkuva tykistö räjäytti ne ja jalkaväki hioi ne. Kansallissosialistisen yhteistyön henki oli hienosti koordinoinut kaikki nämä taistelun eri osatekijät nopeasti eteneväksi, aina eteenpäin suuntautuvaksi, jatkuvaksi salamasodaksi, joka piti ylivoimaisen vihollisen epätasapainossa.

Kaikkialla, missä ranskalaiset tai britit yrittivät vastarintaa, he saivat tyrmäysiskuja, minkä jälkeen saksalaiset kiirehtivät seuraavaan kohteeseen, eivätkä antaneet viholliselle aikaa hengähtää, saati vastata. Tämän taktiikan nopeus ja raakuus hermostuttivat pian liittoutuneiden joukot. Toukokuun 20. päivään mennessä, vain kymmenen päivää hyökkäyksen alkamisen jälkeen, ranskalaiset ja brittiläiset maajoukot olivat jakautuneet kahtia. Vuorovesi oli kääntynyt. Kun sota alkoi kääntyä heitä vastaan, he yrittivät urheasti saada menetetyn aloitteensa takaisin improvisoimalla voimakkaan vastahyökkäyksen 7. panssaridivisioonaa vastaan, joka oli juuri saavuttanut tarkikkeensa loppuun etenemällä Cambraiin asti. Liittoutuneiden komentajat ymmärsivät panssarijoukkojen epävarman aseman ja käynnistivät nopeasti ajatellen kaksi uutta brittiläistä ja ranskalaista panssaripataljoonaa, jotka ylittivät vakavasti saksalaisten määrän ja uhkasivat saksalaisia, joilla oli niukasti ammuksia, ja uhkasivat heitä tuhoamisella. Arrasin lähellä ranskalaiset Char B -panssarivaunut yllättivät saksalaiset panssarivaunut lähietäisyydeltä ja tuhosivat lähietäisyydeltä Panzer Mark IV:t, kolme Wehrmachtin ainoaa raskasta panssarivaunua.

Liittoutuneiden isku olisi saattanut onnistua, ellei 7. panssarijoukkojen johdossa olisi ollut mies, joka myöhemmin sai mainetta Pohjois-Afrikassa - kenraali Erwin Rommel. Hän järjesti teeskentelevän perääntymisen. Kun ranskalaiset seurasivat riemuiten perässä, Rommel käänsi yhtäkkiä panssarinsa heidän kimppuunsa, tapoi ja pysäytti heidän etenemisensä ja hajotti sitten hätäntyneet britit, jotka ollettivat hänen evakuoivan Cambrain. Kun parikymmentä ranskalaista raskasta panssarivaunua pysäytti yhden hänen kolonnansa kylässä, hän määräsi yhden Panzer IV:n yllättämään vihollisen selustan. Sen miehistö ryntäsi vihollisen kimppuun ja ampui raivokkaasti 75 mm:n tykillä lähietäisyydeltä, tyrmäsi 14 isoa Char B:tä noin kahdessakymmenessä minuutissa ja pakotti loput antautumaan. Liittoutuneet eivät olleet koko kampanjan aikana onnistuneet kertaakaan lähellekään näin näytävässä toiminnassa. Vaikka jokainen hänen panssarivaunuistaan kohtasi viisi vi-

hollista, Rommel taisteli liittoutuneita vastaan niin kauan, että Stuka-hyökkäyspommikoneet saapuivat ja tuhosivat kaikki ranskalaiset ja englantilaiset panssarivaunut.

Seuraavana päivänä, 21. toukokuuta, Saksan hyökkäys suuntautui pohjoiseen kohti Boulognen ja Calais'n satamia ja katkaisi kaiken lisäavun Britanniasta. B.E.F:n sotilaat ymmärsivät sen merkityksen ja puolustautuivat epätoivoisesti viisi päivää kestäneen voimakkaan pommituksen ja ilmahyökkäysten keskellä. Näiden elintärkeiden satamakaupunkien kukistuttua liittoutuneet aloittivat toisen, lukumääräisesti ylivoimaisen vastahyökkäyksen, johon osallistuivat brittiläiset joukot ja Ranskan ensimmäinen armeija, jotka hyökkäsivät pohjoisesta, kun taas Ranskan seitsemäs ja kymmenes armeija hyökkäsivät etelästä; niiden välissä oli suurin osa saksalaisista panssareista. Englantilaisista tukikohdistaan lensi lisää RAF:n *Spitfirejä* ja *Hurricaneja* antamaan suojaa ranskalaisille Dewoitineille, Blocheille ja Morane-Saulniereille. Messerschmittien taistellessa niiden kanssa taivaalla korkealla yläpuolella Stuka-hyökkäyspommikoneet hajottivat ranskalais-brittiläisen vastahyökkäyksen, jonka raskas tykistö murskasi ja jonka jalkaväki antoi sitten *armoniskun*. Ranskalais-brittiläinen perääntyminen jatkui; tällä kertaa se jatkui pää edellä kohti Pariisia.

Liittoutuneiden asia ei kuitenkaan ollut vielä menetetty. Lukuisat ranskalaiset armeijat olivat vielä ehjinä kaikkine ammuksineen ja tarvikkeineen, kun taas panssarijoukkojen vahvuus oli kahden viikon väsymättömän kovan ajamisen ja taistelun jälkeen laskenut 30 prosenttiin. Kenraali Maxime Weygand, joka johti kaikkia liittoutuneiden joukkoja, oli käynnistämässä täysimittaista hyökkäystä Cambrain takaisin valtaamiseksi, jossa Saksan heikon puolustuksen ei olisi voinut odottaa kestävän kahdeksan liittoutuneiden divisioonan hyökkäystä. Operaation onnistumisen kannalta oli kuitenkin välttämätöntä saada apua brittiläisiltä maajoukoilta, erityisesti panssarivaunuilta, ja mikä tärkeintä, RAF:n tuki. Weygandin hyökkäys lupasi menestystä ja oli itse asiassa jo käynnissä, kun britit hänen hämmästyksensä käänsivät selkänsä ja pakenivat Dunkerqueen. B.E.F:ää johtava kenraali Lord Gort oli saanut uudelta pääministeriltä Winston S. Churchilliltä henkilökohtaisen käskyn hylätä ranskalaiset ja belgialaiset liittolaisensa kentällä ilmoittamatta heille asiasta. Weygandin hyökkäys romahti, ja Ranskan kohtalo oli sinetöity. Churchill tuomitsi kuningas Leopoldin kovaan ääneen "petturiksi", vaikka monarkki oli ilmoittanut asiasta hänelle viisi päivää ennen Belgian antautumista, mikä oli viisi päivää enemmän kuin britit antoivat liittolaisilleen mantereella.

Kesäkuun 5. päivänä Wehrmacht aloitti operaatiot liittoutuneiden jäljellä olevia joukkoja vastaan etelässä. Heti seuraavana päivänä saksalaiset joukot murtautuivat läpi Sommen alajuoksun, saavuttivat Aisne-joen ja pian sen jälkeen kukistivat Ranskan kymmenennen armeijan päättäväiset sotilaat (joille saksalaiset antoivat

erityiskiitoksen toivottomasta rohkeudestaan välirauhan jälkeen). Heidän seuraansa liittyivät brittiläisen 51. Highland-divisioonan jalkaväki, joka, erotettuna Dunkerqueen matkalla olevista tovereistaan, pakeni St. Valeryyn toivoen, että heidät evakuoitaisiin samalla tavalla. He eivät olleet yhtä onnekkaita, vaan antautuivat 12. kesäkuuta. Päiviä ennen näitä kohtalokkaita tapahtumia lordi Gortin onneton sotilasjoukko oli kerääntynyt Dunkerquen rannoille - 220 000 sotilasta ja 120 000 ranskalaista ja belgialaista. Panssarijoukot juoksivat ylös kallioille, jotka näkivät hiekassa kyyristelevät demoralisoituneet liittoutuneet.

Saksalaiset komentajat olivat juuri antamassa heille uhkavaatimuksen, josta he eivät voineet kieltäytyä - antautuminen tai tuhoaminen - kun Führer käski joukkonsa pidättäytyä tulituksesta, jotta liittoutuneet voisivat evakuoitua. Jokainen Wehrmachtin mies oli tyrmistynyt epäuskosta. Kuten hän selitti belgialaiselle SS-johtajalle Leon DeGrellelle neljä vuotta myöhemmin, Hitler päästi britit menemään Dunkerquen kohdalla, koska hän vielä tuolloin elätteli toiveita brittien ystävyydestä ja yhteistyöstä: "Pakottamalla heidät joko antautumaan tai tuhoutumaan he eivät olisi koskaan kyenneet neuvottelemaan." Päästämällä heidät kotinsa Britannian viranomaiset ja kansa itse ymmärtäisivät hänen eleensä oikealla tavalla sellaisena kuin se oli: vilpittömänä askeleena kohti taistelujen päättymistä ja sovinnon alkamista.

Sen sijaan Churchill ja hänen propagandistinsa käänsivät Hitlerin uskomattoman tarjouksen, joka oli historiallisesti ainutlaatuinen anteliaisuutensa vuoksi, nurinpäin. Hitlerin rauhanpyrkimys kuvattiin tappioksi, jonka aiheutti hänen kyvyttömyytensä murskata englantilaiset sotilaat jopa kesken heidän perääntymisensä. Näin ollen brittien moraali kotimaassa jähmettyi, koska saksalaiset kuvattiin turhautuneina ja lyötyinä. Hämäävän brittikansan ei koskaan annettu tietää, että heidän poikansa, aviomiehensä, isänsä ja veljensä olivat pelastuneet, ei Kanaalin ylittävän jahdin tilapäisen laivaston ansiosta, vaan siksi, että Führer kieltäytyi vuodattamasta lisää arjalaisten verta juutalaisten provosoimassa sodassa.

Niin sanottu "Dunkerquen ihme" oli täysin Adolf Hitlerin aikaansaannosta. Vaikka hänen eleensä saattoi olla korkeamielinen, se meni täysin hukkaan Lontoon viranomaisten toimesta. Yli puoli miljoonaa vihollissotilasta, jotka hän säästi vuonna 1940, eivät arvostaneet sitä, mitä hän oli tehnyt heidän hyväkseen, kiitos Churchillin ja muiden taitavien propagandistien. He palasivat seuraavina vuosina, eivät ystävinä, joita hän toivoi heistä tekevänsä, vaan kostonhimoisina tappajina. Parempi olisi ollut, että hän olisi teurastanut jokaisen heistä viimeiseen mieheen asti kuin että hän olisi yrittänyt lähettää heidät kotiin hyvän tahtonsa lähettiläinä, mitä he eivät kyenneet ymmärtämään.

Joka tapauksessa tällainen tuhoaminen ei olisi ollut tarpeen. Jos lordi Gortin ja hänen B.E.F:nsä olisi ollut mahdollista antautua kunniallisesti täysin toivotto-

massa tilanteessa, johon he joutuivat Dunkerquen rannoilla, heidän olisi ollut pakko laskea aseensa, aivan kuten heidän 51. Highland-divisioonan toveriensä oli tehtävä vastaavassa tilanteessa St. Valeryssa. Englannin johtava sotahistorioitsija Sir Basil Liddell Hart sanoi Dunkerquesta, että "koskaan ei ole ollut suurempaa katastrofia, joka olisi voitu estää" (Walsh, 42). Vaikka Churchill julkisesti kiisti ja vääristeli häpeällisen vetäytymisen Dunkerquesta brittiläiseksi voitoksi, hän kuvaili sitä yksityisesti "kolossaaliseksi sotilaalliseksi katastrofiksi" (ibid, 43). Kenraali Ironside, keisarikunnan yleisesikunnan päällikkö, tunnusti Anthony Edenille: "Tämä on brittiläisen imperiumin loppu" (ibid.).

Alle kaksi viikkoa sen jälkeen, kun viimeinen Tommy oli purjehtinut kotiin, saksalaiset joukot tunkeutuivat Pariisiin. Kuten aiemmin Varsovassa, poliitikot, jotka olivat vastuussa sodan julistamisesta valtakuntaa vastaan, pakenivat ja jättivät oman kansansa tappioon. Philippe Petain, kunnioitettava ensimmäisen maailmansodan sankari ja kenraali, muodosti uuden hallituksen, joka hyväksyi aselevon 25. kesäkuuta. Petain oli viisas valinta, koska Führer kunnioitti häntä; siksi antautumisehdot olivat lepuja, kuten Hitlerin avokätinen suhtautuminen Ranskan laivastoon osoitti. Jopa Time-Life-kirjan vihamieliset kirjoittajat (*The Luftwaffe*, s. 44) joutuivat myöntämään, että "nämä kaksi sotaretkeä - Skandinaviassa ja kuukautta myöhemmin Länsi-Euroopan tasangoilla - kuuluivat nykyajan loistavimpiin sotilasoperaatioihin". Jos näin oli, niiden menestys oli ylivoimaisesti Adolf Hitlerin ja hänen luomansa kansallissosialistisen valtion mielikuvitusnerouden ansiota. Mikään muu kansakunta historiassa, joka oli alakynnessä ja usein jopa teknisesti alakynnessä, ei olisi pystynyt lyömään näin voimakkaita vastustajia näin lyhyessä ajassa. Mitään vastaavaa ei ollut koskaan aikaisemmin tapahtunut.

Läntisen kampanjan voitti Führerin rohkeus ja taitavuus, joka ilmeni ennen kaikkea hänen SS-miestensä kautta, joiden ratkaisevia saavutuksia taistelussa Saksan yleisesikunnan aristokraattiset snobit välttelivät. *Leibstandarte Adolf Hitlerin* (Adolf Hitlerin henkivartija) joukot valtasivat kuitenkin strategisesti tärkeät Alankomaiden kanavat ennen kuin ne ehdittiin räjäyttää, mikä teki *salamasodan* mahdolliseksi. He valtasivat Rotterdamin kolmessa päivässä ja johtivat koko hyökkäystä etenemällä 120 mailia Ranskan alueen läpi 24 tunnissa. Valloitettuaan Sommen salamannopealla etenemisellä SS *Totenkopfin* rykmentti räjäytti tien Pariisiin. Suurelta osin heidän vertaansa vailla olevan sotilaallisuutensa ansiosta arjalaisen miehuuden nuori henki murskasi juutalaisdemokratian vanhan maailman Ranskan taistelukentillä. Liittoutuneet - kaikki heidän taistelumiehensä ja tehdastyöläisensä - olivat olleet säälettäviä juutalaisten suunnitelmien huijareita, joilla ei ollut mitään tekemistä "Puolan pelastamisen", "puolueettomien valtioiden puolustamisen" tai "natsien maailmanvalloituksen pysäyttämisen Ranskassa"

kanssa. Nämä olivat läpinäkyvästi ilmiselviä hokemia, jotka oli emotionaalisesti suunniteltu pakanoiden kulutusta varten.

Hovihistorioitsijat ja tiedotusvälineiden propagandistit pitävät Hitlerin menestystä edelleen "tragediana", mutta itse asiassa kansallissosialistisen organisaation ja ylivoimaisen taistelukyvyn voitto juutalaisvaltioiden petetyistä käytyreistä ja ideologisista kääpiöistä, jotka pyrkivät rodulliseen itsemurhaan. Läntinen kampanja osoitti, että rotutietoinen, kokonaan arjalainen taistelijajoukko voi voittaa lukumääräisesti ylivoimaisen, rodullisesti sekoittuneen vihollisen, kuten brittiläiset, ranskalaiset ja hollantilaiset värillisine siirtomaajoukkoineen Intiasta, Senegalista ja Indonesiasta.

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLJSHEVISMEN!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**